

תרבות | רותי בוסידו

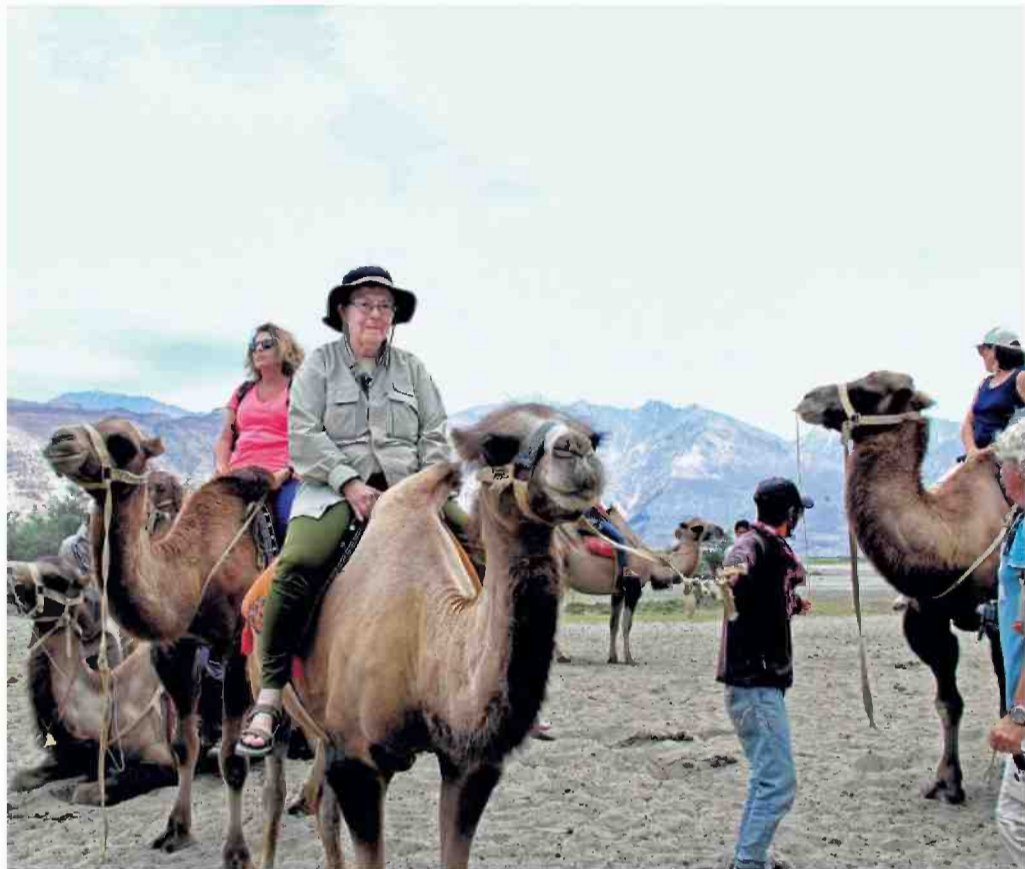
ד"ר דרורה בהרל. נחישות והתמדה | צילומים: אלבום פרטי

בהרל בביקור בשבט דסאנץ | צילום: פבל וולברג

בביקור באוגנדה

אין לא יכול - יש לא רוצה

ניתוח שהסתבך גרם לד"ר דרורה בהרל (69) ממודיעין לגלות את כוח הרצון שלה • על אף שהתבשרה כי יש לה מוגבלות של 70% בניידות, היא החליטה לאגור כוחות ולצאת למסעות אתגריים בהרי האטלס, בדיונות של הסהרה במרוקו ובהימלאיה ההודית • בספרה "יומני מסע - לטייל עם מוגבלות", מתארת בהרל את מסעותיה בעולם

"למדתי סבל מהו"

בהרל מספרת כי הרעיון להעלות על הכתב את סיפור מסעותיה עלה בדעתה דווקא בתקופת שפל קשה, שבה היתה מושבתת כמעט לגמרי. "לאחר שעצם הודיע רוע השמאלית שלי נשברה לשלושה חלקים. ידעתי שאני חייבת למצוא משהו שאני כן יכולה לעשות על לפני שאשקע בחור השחור של הדיכאון. להקליד על המחשב ביד אחת כן יכולתי, וכך החלה הרפתקה נור ספת בחיי".

בהרל לא רואה את עצמה כגיבורה יוצאת דופן, אלא כמי שהתברכה בכוח רצון ונחישות. "אני לא מתגברת על המוגבלות שלי, אלא מתמודדת איתה ולומדת לחיות איתה, להשלים איתה, להסתגל אליה. המוגבלות שלי מתבטאת בפן הפיזי ולא בפן הנפשי, וזה מה שמאפשר לי להמשיך ולטייל. למדתי המון מההתמודדות שלי - על משמעות החיים ועד כמה אני אוהבת אותם, את הילדים שלי ואת המשפחה שלי. למדתי מי באמת חבר שלי ועל מי או על מה צריך לוותר. למדתי סבל מהו. למדתי שהשליטה היחידה באמת היא משמעת עצמית וכל השאר - פיצוץ קציה".

בשורה התחתונה, בהרל למדה להעריך את הרגע, כל רגע בחיים יש לנו אפשרות בחירה - איך להגיב, איך להסתכל על החיים, בחירה ליהנות. "כשאני חושבת על הקשיים שאני חווה גם ביומיום וגם אלה שחוויתי במסעותיי, אני מגיעה למסקנה שהמשותף למרובי תם הוא גורם הנגישות ויחס הסביבה אל המוגבל, אל האחר והשונה. אני אישית קיבלתי תגובות של 'וואו, כל הכבוד', ועוד, אבל גם עמדה פטרונית, מבטים והתייחסויות שליליות. אמירות שמשדרות חוסר לגיטימציה לזכות הטבעית שלי לטייל, כמו אחרים. אני מקווה שיהנו מקריאת מסעותיי ויתרשמו שאכן עם רצון, נחישות והתמדה אפשר לטייל ולראות עולמות גם עם מוגבלויות".

יומני מסע - לטייל עם מוגבלות מאת ד"ר דרורה בהרל, הוצאת הספרים אוריון.

מה שאומר שבקושי אוכל לעלות במדרגות. גם במי שור, הליכתי תהיה איטית, לעיתים איטית מאוד, ולפעמים אצטרך להיעזר במקל הליכה. אבל, בכל זאת אוכל לצעוד על שתי רגליי".

כל זאת לא מנע מבהרל להתעלות מעל המוגבלויות שנחתו עליה כרעם ביום בהיר. היא החליטה לא לרכא את יצר ההרפתקנות והסקרנות לחקור, לראות ולהכיר דברים ועולמות חדשים, הטבוע בה מאז שהיא זוכרת את עצמה. "בעבר, בשנות ה-30 לחיי, חרשתי את אירופה בתנאים שמאוחר יותר כונו 'טיולי תרמילאים'. דווקא אחרי אותו אירוע, כשאני בסוף שנות ה-50 לחיי עם מוגבלויות פיזיות, התחלתי לצאת למסעות אתגריים, שקשים מבחינה פיזית גם לאנשים בריאים, בעיקר באפריקה. בדרך כלל, הצטרפתי לטיולים מאורגנים, אבל היו פעמים שנסעתי גם לבד, לאחר שערכתי מראש סידורים מתאימים. יצאתי למסעות ג'יפים בהם המטרה היא נהיגה בתנאי שטח קשים ובינוניים. היה גם מסע אחד בו החלטתי שאני רוצה לחוות את המפגש עם הטבע בדרך הכי בלתי אמצעית שאפשר, לשהות באוהלים ממש בשטח, בשמורות השורצות חיות טורפות ולא טורפות. ובקיץ 2013 ערכתי את המסע הנועז ביותר בהימלאיה ההודית וצפון הודו. יכולתי ועמדת בגבורה בכולם".

"דווקא אחרי אותו אירוע (הניתוח שהסתבך) כשאני בסוף שנות ה-50 לחיי עם מוגבלויות פיזיות, התחלתי לצאת למסעות אתגריים, שקשים מבחינה פיזית גם לאנשים בריאים"

הספר "יומני מסע - לטייל עם מוגבלות" של ד"ר דרורה בהרל ממודיעין, הוא יותר מהכל סיפורה של אישה אמיצה והרפתקנית, שסירבה להיכנע למוגבלותה הפיזיות והיתה נחושה להסתער על החיים. זהו ניצחון הרוח על החומר, שהחל בהחלטה להתעלות מעל המוגבלויות שנחתו עליה בעקבות ניתוח שהסתבך. הספר מכיל מקבץ של חמישה יומני מסע, כתובים ומצולמים מן השנים 2009-2013. הראשון הוא מסע ג'יפים אתגרי בהרי האטלס ובדיונות של הסהרה במרוקו. שלושת הנוספים הם יומני ספארי מרתקים, צבעוניים וססגוניים באוגנדה, טנזניה ודרום-אפריקה, המתארים בלשון חיה ואוהבת את הנופים, החי, הצומח והתושבים המקומיים של יבשת אפריקה המרתקת. "הגעתי לפסגת גומפה שיי רועדת מהמאמץ, עד שבקושי הצלחתי להחזיק את המצלמה יציבה ביד. ההתגברות על הקושי הנורא הייתה עבורי פרס, הוכחה שאכן אפשר. והחוויה אכן הייתה שווה כל רגע", היא מספרת על המסע הנועז ביותר שהעזה לצאת אליו עד אז בקיץ 2013 בהימלאיה ההודית וצפון הודו.

הספר כולל גם אוסף של מאות תצלומים מרהיבים שצילמה במקומות המוזכרים בספר, ובהרל מקדישה אותו לכל מי שסובל ממוגבלות כלשהי ונדמה לו שתורקעים לו מקלות בגלגלים. "גם אם אני בעלת מוגבלות ובריאות לקויה, אני מספיק חזקה ושאפתנית, אך בעיי קר יכולה, והספר הזה הוא תרומתי לאחרים הנמצאים במצב של מוגבלות כלשהי. הטריגר לכתובה הוא גם הרצון להוכיח שאין דבר כזה אי אפשר - יש לא רוצים וגם חוסר הרגישות של הישראלים אל השונה והאחר מתוך הניסיון שלי".

לוקחת בהליכה

חיה של ד"ר בהרל (69) השתנו ללא הכר ב-11 בספטמבר 2001. "חמישה ימים הייתי בעולם אחר לאחר ניתוח שהסתבך, כשהתעוררתי, הבנתי שנשארת בחיים, אבל שמעתי והלאה איאלץ ליטול מספר רב של תרופות מדי יום ושיש לי מוגבלות של 70% בניידות,